

JAKUB

1

ZPRAVODAJ PŘÍBRAMSKÉ FARNOSTI SV. JAKUBA

nákl. na tištěné číslo 9Kč

AQ

XXIII. ročník, 1. 2. 2015

SLOVO ÚVODEM

Držíte v rukou první číslo Jakuba, které vychází v roce 2015. Možná teď čekáte výčet přelomových změn, které obsahuje. Zklamám Vás. Je to stále starý dobrý Jakub; byť tentokráte o něco naditější a s delšími články, než jste zvyklí.

Přesto ale jedna novinka nastává: V roce 2015 bychom Vám v něm rádi v každém vydání přinesli článek o jedné rodině, která chodí do farnosti. Ten dnešní připravila Katka Marková o – Markových z Rožmitálu. Dále v Jakubovi najdete zamyšlení nad postem, který začíná Popeleční středou již 18.2., anketu ke zlepšení Jakuba (prosíme o vyplnění a odevzdání dle instrukcí), informace o proběhnutších volbách do pastorační rady, ohlédnutí za společenským večerem, rozhovor s Jarkou Populovou a připomenutí 70. výročí osvobození Osvětimi vojáky Rudé armády. JS

ANKETA KE ZLEPŠENÍ JAKUBA

Milí čtenáři Jakuba, abychom Vám přiblížili Jakuba co možná nejvíce, prosíme Vás o zpětnou vazbu zodpovězením několika otázek na přiloženém papíře. Pomůžete nám tak s tvorbou farního zpravodaje do budoucna.

Vyplněné anketní listky vhodte, prosím, do označené krabice v kostele.

Za redakční radu děkuje JS

PŘÁNÍ K DOBĚ POSTNÍ

Se začátkem postní doby jsem si říkal, proč jsme zvyklí přát si požehnané prožití svátků vánočních a velikonočních a proč si tak málo přejeme také požehnané prožití postní doby?

K zamyšlení mě přivedlo i to, že jsem nedávno prožil několik setkání, při kterých jsem se svými přáteli mluvil o době postní. Uvědomil jsem si, že my, kteří jsme vyrostli v tradičním katolickém prostředí, mnoho věcí ohledně postu prostě neřešíme, protože jsme je přijali tak, jak jsou, a tím se možná o mnohé šidíme. A tak mě moji přátelé přivedli k zamyšlení, proč tu vlastně postní doba je a jaký má význam.

Musel jsem uznat, že symbolika sypaní popela na hlavu, kterou postní doba začíná, je v 21. století opravdu těžko pochopitelná a potřebuje vysvětlení. K pochopení nám mohou pomoci věty, které se při udělování popelce nad věřícími vyslovují: „Pamatuji, že jsi prach a v prach se navrátíš“ (srov. Gen 3,19) anebo „Čiňte pokání a věřte evangelium“ (srov. Mk 1,15).

Světlem může být i modlitba, kterou se kněz modlí nad popelem před udělením popelce: „Požehnej tento popel, který si dáváme sypat na hlavu na znamení, že jsme hříšníci a chceme konat pokání.“ Nic z toho není samozřejmostí. Symbol může být zastaralý, ale připomenutí toho, že bez Krista a bez obrácení se je náš život bezvýhodný, je velmi prospěšné a nutné i v dnešní době.

Všichni věřící v Krista se asi shodneme na tom, že smyslem našeho života je co nejvíce se připodobnit Kristu samotnému. Proto nám církev v jednotlivých obdobích roku předkládá ke slavení různá tajemství Ježíšova života. I když si Ježíš pravděpodobně na hlavu popel nesykal, prožil, veden Duchem svatým, v poušti 40 dní trvajících těžký duchovní zápas, spojený s postem.

Od samého začátku svého pozemského života šel Ježíš cestou solidarity s námi. To kvůli nám se nechal pokřtít v řece Jordánu a stejně tak kvůli nám a za nás odešel do pouště, aby se nám co nejvíce přiblížil, prožil naše pokušení a mohl nás zachránit.

Podstatou našeho pokušení je již od Adama to, že člověk chtěl vlastnit život a tím nepotřebovat Boha, místo toho, aby si nechal život darovat a spolu s ním i vše ostatní. Člověk chtěl být jako Bůh - a tím si ze života sobě i druhým udělal peklo. Ježíš, sám roven Otci, chtěl vše prožívat v závislosti na Otci, v synovské důvěře. Těm, kteří se s ním spojí, otevřel cestu k tomu, aby v sobě samých znovuobjevili svou nehlubší identitu dětí Božích.

Čtyřicet dní doby postní je tedy pro nás velikou příležitostí k návratu do postoje dětí Božích, je to šance opět se naučit přijímat vše z Božích rukou jako dar. Je to cesta k vnitřní svobodě a skutečnému štěstí. Není jistě tím nejdůležitějším to, že si člověk v této době něco odřekne, ale může se takto stát vnímavějším pro to, co dává Bůh. Nespoléhejme při tom všem ale jen na svoje síly. Ani Ježíš na poušti svůj duchovní boj nebojoval sám, ale nechal se vést Duchem svatým. Přejí nám všem, abychom nenechali tento čas milosti projít mezi prsty, nespolehali na své síly, ale prosili o ducha pravého pokání. Abychom se naučili více zříkat všech pokušení, která se nás snaží odvést od synovské závislosti na Bohu. Jen tak budeme moci o Velikonocích zažít nelíčenou radost z Božího daru nového života.

Vojtěch Kodet

VÍTE TO?

- **Dětská mše sv.** bude v neděli 1. 3. v 10.00.
- **Mše sv. ve Višňové** jsou v zimním období slouženy v sobotu v 16.30.
- **Mše sv. v Suchodole** každou neděli v 11.45.
- **Za měsíc prosinec 2014 činily sbírky 7 063 Kč a dary 18 000 Kč.** Výdaje za ten-
to měsíc činily 17 870 Kč (plyn 7 370 Kč;

režijní výdaje 10 500 Kč); každý člen farnosti tak v prosinci přispěl ve sbírkách na provoz farnosti v průměru částkou 56 Kč.

- Od ledna 2015 začalo další dvouleté období společné **modlitby živého růžence**; podrobnější informace v Jakobovi č. 10/2014 nebo na tel. 736 264 590 (L. Zemková)
- Na **Popečení středu** 18. 2. bude u sv. Jakuba mše sv. sloužena v **8.00**.
- **Ustavující zasedání nově zvolené Pastorační rady** proběhne během února na faře
- 6.-8. 2. se v ADCM Nazaret v Praze-Kunraticích koná **taneční víkend „Let's dance!“** pro mladé od 18 let. Cena 600 Kč (pracující), 400 Kč (studenti). Více na www.centrumnazaret.cz
- Od 20. 3. startuje v ADCM Nazaret další ročník **Školy partnerství**. Kurz je určen pářům ve věku 18-30 let, těm, kteří chtějí porozumět tajemstvím mezi mužem a ženou, naučit se vzájemnému naslouchání a chtějí prohloubit svůj vztah. Kurz probíhá formou čtyř víkendů.
Více na www.centrumnazaret.cz
- 19. 7. - 1. 8. 2015 se bude konat **farní tábor v Oborách**. Bližší informace přineseme v jednom z příštích Jakobů.
- Poslední dva srpnové týdny se bude v Hrádku u Vlašimi konat týdenní **tábor pro ministryny** pražské arcidiecéze (dva turnusy). Tábor je určen pro chlapce ve věku 8-14 let. Více informací a přihlášky u Štěpána Vithy (s-vitha@volny.cz)

ALMUŽNA

Je to už hodně dávno, co v Anglii jedna žena, zachumlaná do roztrhaných šatů, chodila po vsi od domu k domu a prosila o almužnu. Štěstí jí moc nepřálo. Často na ni lidé ošklivě vyjeli, další na ni pustili psa. Sem tam se našel někdo, kdo jí hodil do klína plesnivě zbytky chleba a shnilé brambory. Dovnitř ji pozvali jen dva staří manželé, kteří bydleli v chaloupce na samém konci vesnice. „Posad

se na chvíli a zahřej se," pozval ji stařeček a jeho žena připravila hrnek horkého mléka a silný krajíc chleba. Zatímco žebračka jedla, prohodili s ní pár slov a těšili ji.

Druhého dne se ve vesnici stala mimořádná věc. Královský posel roznesl do všech domů pozvánky do královského paláce. Nečekané a překvapivé pozvání obrátilo ves vzhůru nohama. Odpoledne už byly všechny rodiny vyšnorované do svátečních šatů a vydaly se na zámek. Tam byli všichni uvedeni do hodovního sálu, nad kterým se tajil dech, a každý byl usazen na své místo. Pak přišli livrejovaní číšníci a začali hosty obsluhovat.

Okamžitě se ozvalo nesouhlasné mručení a výkřiky špatně skrývaného hněvu. Číšníci jim totiž hbitě servirovali slupky od brambor, kameny, plesnivé zbytky chleba. Jen na talíř starých manželů, kteří seděli v koutku, přinášeli vybraná jídla. Do sálu najednou všla ona žena s roztrhanými šaty. Všichni oněměli. „Dnes jste se dočkali přesně toho, co jste včera nabídli mně,“ prohlásila. Shodila ze sebe sešle oblečení a pod ním se zatřpytily zlatem vyšívané a drahokamy posázené šaty. Byla to královna.

Jeden bohatý člověk přišel do ráje. Ze všeho nejdřív se šel podívat na trh a překvapeně zjišťoval, že je všechno zboží nabízeno velmi levně. Hned vytáhl peněženku a začal si poroučet to nejkrásnější, co viděl. Když měl zaplatit, podal andělovi, který tam prodával, plnou hrst velkých bankovek. Anděl se na něj usmál: „Je mi líto, ale tyto peníze tu neplatí.“ „Jak to?“ užasl muž. „Tady platí jen ty peníze, které byly na zemi darovány,“ odpověděl anděl. Mysli na svůj kapitál na cestu do ráje!

Bruno Ferrero

...Nedávno jsem na ČT 24 sledovala Hyde park s Maxem Kašparů, psychiatrem a duchovním. 21. století nazval stoletím deprese a plastů.

Ano. Abychom byli in, nakupujeme nová auta, nové oblečení, novou elektroniku, často, bohužel, i nové vztahy. A pak se bojíme. Že nám někdo auto (vztah) ukradne, že sousedka má možná ještě plnější a modernější šatník, že

naše dítě ten tablet a chytrý telefon chce nosit snad i do školy... Protože co kdyby?! Tak si pořizujeme další a další bezpečnostní zámky a kamery, stavíme kolem sebe vysoké betonové zdi a samým strachem nesíme. Cesta k psychiatrovi, či nedej Bože pod vlak, je nasnadě.

Mezi lidmi v naší společnosti vídám skutečně propastné rozdíly. Snadno rozeznám bohaté od chudých. Vracela jsem se onehdy z kostela. Nevrlidné, větrné počasí a pomyšlení na čaj a teplé bačkory mě nutily vymáčkat z baterií nemožné. Ale ouha! V kapse mám ten papírek s nákupem pro stařenku odvedle a také já si musím něco koupit. V rádiu hlásili na zítřek mrazík a sněhové přeháňky. Nevyjela bych.

S košíkem na klíně mířím mezi regály. Půlku krájené šumavy, dvě jablka, pytlík citrónů a meruňkový jogurt, čtu kostrbaté stařečké písmo. Vše беру dvakrát, jen druhý jogurt bude bílý. Nemotorně se snažím dosáhnout pro ten svůj oblíbený, ale ručka malého kluka je hbitější. „Stačí vám jeden, paní?“ Překvapeně kývnu. Než stihnu poděkovat, kluk zmizí mezi regály. „Tak si už konečně vyber, Jolanko, víš, že spěcháme.“ „Nojó, pořáď!“ Táta, v elegantním svrchníku, s kravatou u krku a s mobilem u ucha vztekle pohodí hlavou. Do již plného nákupního vozíku přibude další luxusní čokoláda. „Tak to už snad stačí, ne?“ „Nojó, furt!“ Obtloustlé děvčátko dál nevšímavě šmejdí mezi tabulkami se skvostnými zlatými nápisy. Táta rezignovaně pokrčí rameny. „Vážení zákazníci, dovolujeme si vás pozvat do úseku lahůdek...“ Chtivá slečna zpozorní, vzápětí jsou jí vidět jenom paty. Otec s plným vozíkem upaluje za ní. Tomu dítěti by slušela metla, myslím si.

Rádím se do fronty u pokladny. „S dovolením, prosím!“ Kolem mne se protáhne klouček, který mi prve posloužil. Vede za ruku malou dívčinku. „Utekla nám až k cukroví a tohle tam sebrala, mami!“ ukazuje mámě, držící na ruce klimbající nemluvně, levnou čokoládovou tyčinku. „Ale Lojzík, víš, že to nepotřebujeme...“ „Já vím, maminko.“ Chlapec se obrací zpět do obchodu. „Počkej,“ zarazí ho máma.“

„Po večeri se o ni podělíš s dětmi.“ „A dáme ochutnat i tatínkovi,“ řekne radostně chlapec, utře rukávem svojí bundičky unudlaný nosík sestřičce a podá dudlík bráškoví v autíčku pod vozíkem. Pohledem doprovázím tu pokojnou skupinku a je mi fakt dobře. Ano. Snadno rozeznám bohaté od těch chudých.

Přeji vám všem bohatství pokoje a vzájemné lásky, drazí přátelé!

Jaroslava Populová

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

SPOLEČENSKÝ VEČER

Společenský večer se konal 17. 1. 2015. Sešli jsme se již po čtyřiačtyřicet. A jak jsme se sešli – zvesela a s dobrou náladou. Dívky – dámy vyvětraly sváteční šaty, pánové se usmívali ve svátečním „kvádrů“ a největší radost sobě i nám dělaly malé děti.

Šlo se jich na 60 ve věku do deseti let, ostatní doplnili celkový počet na 230 účastníků. Z mého pohledu byla příjemná i reprodukováná hudba s širokým repertoárem. Zvláštní pochvalu si zaslouží Spolčo – mládež, která připravila program. Mám-li někoho jmenovat, pak Terezku Ježkovou jako organizátorku a Aničku Čámskou, moderátorku večera. Vydařil se i vlastní bufet, ještě druhý den po 10. mši svaté bylo co konzumovat.

Příspěvek na účet farnosti byl 22 400 Kč, z čehož se můžeme radovat všichni.

Přání pana faráře na příští – jubilejní – společenský večer je takové, aby se akce zúčastnili i věřící ostatních církví. To už je ale zamýšlení a úkol na příští rok. Snad paní Marie Marková bude i nadále ochotna společenský večer organizovat. My ostatní můžeme poděkovat a případně pomoci. *HV*

VÝSL. VOLEB PASTORAČNÍ RADY

V neděli 25. 1. 2015 se konaly volby do Pastorační rady farnosti (PR). Z jedenácti kandidátů a devíti kandidátek vybírali voliči šest zástupců.

Bylo odevzdáno 73 platných volebních lístků a 1 neplatný. Do PR byli zvoleni: Ciklerová Monika (49 hlasů), Marková Marie (43), Soukup Josef (41), Mejstřík Václav (39), Zemková Ludmila (37) a Marková Markéta (33). Ustavující setkání nově zvolené PR proběhne během února na faře.

Děkujeme všem voličům za účast ve volbách a zvoleným zástupcům vyprošujeme moudrost Ducha Svatého do jejich pětiletého funkčního období. *JS*

RODINY Z FARNOSTI (DÍL 1.)

Letos to budou čtyři roky, co jsme se s Lukášem vzali a založili tak nejmladší rodinu z klanu Marků. Pro představení, jmenujeme se Lukáš a Katka Markovi. Do naší rodiny patří ještě dvě malé ratolesti – Magdalenska (2 roky) a Barunka (1 rok). S Lukášem jsme se poznali před sedmi lety u kamaráda na Silvestra. Mimo jiné díky hudbě jsme se několikrát sešli, povídali, poznávali se, začali spolu chodit a po třech letech se rozhodli si slíbit lásku, úctu a věrnost.

Lukáš tenkrát studoval v Plzni konzervatoř, obor klavír a na ZČU na Pedagogické fakultě obor sbornírovství. Já byla čerstvou absolventkou TU v Liberci, oboru speciální pedagogika. Pracovala jsem v Plzni na základní škole, a tak jsme první rok manželství strávili v Plzni, krásném to městě. Lukáš v té době dojížděl za prací do Rožmitálu pod Třemšínem, do zdejší ZUŠ J.J.Ryby, kde vyučoval hře na klavír. Zde působí až dosud, jen si ještě přibral učitelství hudební výchovy na 4. ZŠ v Příbrami.

Uplynulo více než půl roku naší manželské cesty, když jsme se dozvěděli, že se naše rodina rozroste o miminko. Dostali jsme také nabídku přestěhovat se do Rožmitálu, kde se uvolnil byt, a tak jsme zvedli kotvy a vytvořili si zde nový domov. Nedlouho po našem nastěhování, 5 dní potom, co nám namontovali dveře, se nám narodila první dceruška Majda. Začaly nám rodičovské radosti. Půl roku po narození Majdy nás čekalo další desetiměsíční čekání na druhou dcerušku Barunku, která se narodila minulý rok v únoru.

Naše holčičky teď naplňují náš domov radostí a smíchem. Mají se rády, jedna se těší na druhou. Majda začíná říkat vtípné věci a napodobovat to, co říkáme a děláme. Kojí panenku, krmí panenku nebo Barunku, vaří, uklízí, občas i nadává. Barunka zas nesmí chybět nikde, kde je Majda, a tak se kamkoliv svým vytrýbeným stylem doplazí. Krásně se směje a je to věčný pohodář.

Mimo péči o naše holčičky máme občas chvíle na nějaké zájmy. Lukáš vede sbory (sbor v Plzni, příbramský Codex Temporis, Krátkou chvíli), hraje na varhany v kostele, rád zahradníčí a vylepšuje naši zahradu v Příbrami. Pokud mám náhodou volnou chvíli já, ráda zpívám s Code-xem, chodím na břišní tance nebo po volných večerech háčkují. To je můj relax.

Rodina je pro nás dar, jsme z ni vděční. Jsme rádi, že jsme nastoupili na ten zběsilý, ale krásný tobogán, který se jmenuje manželství. Jsme rádi, že můžeme chodit do farnosti sv. Jakuba a spoluvytvářet rodinu, která tu je, a díky za ni vám všem.

Kateřina Marková

ROZHOVOR

Paní Populová, mohla byste nám o sobě něco říct?

Narodila jsem se, žiji, a když Bůh dá, i dožiji v Příbrami. Rodiče i manžela jsem pochovala, dětí nemajíc, jsem sama. K tomuto víc nemám.

Proč jste si k nedělním bohoslužbám vybrala náš kostel?

K sv. Jakubovi mě cca před 13 roky, nebo tak nějak, přivedl jediný bezbariérový přístup do kostela ve městě, v okrese i v přidružených vesnicích. Také jsem v něm byla jako šestidenní umírající miminko křtěná a před 12 roky bířmovaná. Nehledíc na fakt, že náš kostel má štěstí na dobrého kněze.

Jezdíte na vozíku. Když Vás v neděli cestou do kostela míváme autem, jste těžko k předjetí, jak jedete rychle. Jakou můžete jet rychlostí?

Při vši úctě k vašemu čtyřkolovému miláčkovi, auto, které nezvládne předjet invalidní vozík jedoucí max. rychlostí 10 km v hodině (to ještě v optimálních podmínkách; nejraději v teple v obýváku – rozepíši se výhledově v některém ze svých příspěvků), zaslouží zmuchlat a zahodit. A raději zakoupit pro celou rodinu bicykly. Pohon je bezkonkurenčně nejlevnější, navíc prý je to i zdravé.

Ale na druhou stranu, auto má střechu. A to je v dešti nebo ve sněhové vánici fakt velmi milé. (Vše je myšleno v dobrém.)

Vaše příspěvky do Jakuba čteme rádi. Jsou velmi pozitivní. Co Vám vlastně udělá v životě radost?

To jsem ráda, že jste rádi. Ve svých Psaných drobnostech, jak svoje šuplíkové povídky nazývám, se spíše snažím o sebekritiku a o kritický pohled na tu kterou společenskou či politickou událost v naší zemi. Ale takových pisálků je.

Radost mám z malých dětí. A ze všeho, co ještě nezná kompromisy.

Chtěla jste na závěr uvést nějaký vtíp - máte pro nás nějaký připravený?

Zpravidla jenom z průsvihu se vybatolí nějaká ta legrace. Stalo se. Kantorce se naopak nestalo nic: Školní výlet do Koněpruských jeskyní. Paní učitelka halasně nabádá školáčky: „Děti, dávejte si dobrý pozor, jsou tady vlhké a hodně strmé schody dy dy dy dy dy dy dy dy...“

Zdravím, Jaroslava Populová - normální lidi mě oslovují Jarko.

LCh

OKÉNKO MLÁDEŽE

SETKÁNÍ TAIZÉ V PRAZE (1)

Jaké pro mě bylo Evropské setkání mladých? Co mi přineslo a jak jsem ho prožila?

Na žádném takovém setkání jsem v minulosti nebyla, takže jsem úplně nevěděla, co čekat. Před Vánoci jsme se spolubydlící viděly, že je ještě mnoho mladých, kteří přijedou, neubytovaných, a tak jsme se rozhodly dát

k dispozici i náš privát. Nabídlý jsme čtyři místa, a to pro holky.

Když nadešel den příjezdu, trochu jsme nevěděly, jak vše bude probíhat... Nakonec bylo na mně, abych naše hosty vyzvedla. A jak to dopadlo? Dostaly jsem dva polské kluky z Krakova, Dominika a Lukáše. A během odpoledne k nám přibyli další dva z Poznaně, Kryštof a Pavel. Musím říct, že byli fakt zlatí a hodně vděční. Bavili jsme se o pražských památkách, o Polsku, o tom, jestli bychom si rozuměli, kdybychom každý mluvili svým jazykem, o českém fotbale a tak dále.

První „akcí“ setkání byla modlitba v Letňanech. To ještě asi výstavní haly nezažily... Tisíce mladých lidí, kteří sedí na zemi, společně se modlí a zpívají. A i když nebylo úplně snadné se soustředit, byl to krásný moment. Myslím, že i pomáhalo, že průběh modliteb byl pokaždé stejný, takže se člověk časem nesoustředil tolik na formu jako na modlitbu samotnou.

A první večer byl velmi krásný i u nás na bytě. Sešly jsme se i ke společné večerní modlitbě. Čtyři kluci Poláci, moje spolubydlící Anežka a její sestra Mlada, můj chlapec Alexis a já. Každý z nás prosil a děkoval a už při téhle první modlitbě mě dostala vděčnost kluků za to, že u nás můžou bydlet. A modlili jsme se Otčenáš každý ve svém jazyce, tedy polsko-česko-francouzský. To pro mě byl opravdu hluboký zážitek.

V dalších dnech probíhaly workshopy a modlitby. My jsme s Alexim šli na modlitbu do kostela sv. Mikuláše na Malé Straně. Přišlo mi to výjimečné, protože tento chrám mám zafixovaný spíš jako koncertní síň a cíl turistů. A tak bylo krásné vidět v něm lidi, jak se modlí, a zároveň smět obdivovat tu barokní krásu.

Velmi speciální byl i silvestrovský večer. Od 23 hodin probíhala ve většině pražských farností modlitba za mír ve světě. Byli jsme ještě s dalšími přáteli v kostele sv. Antonína na Strossmayerově náměstí. A přišlo mi velmi krásné ten kostel vidět plný lidí. My už jsme si ani neměli kam sednout, takže jsme si klekli na koberec úplně vpředu kostela. A bylo to trochu

jiné očekávání nového roku... V tichu, modlitbě, bez alkoholu a rachejtli. I když o ohňostroj jsme nepřišli, byl totiž hned před kostelem.

Na Nový rok jsme s našimi hosty poobědvali a poté se i rozloučili.

Myslím, že je skvělé takové setkání prožít. Samozřejmě se to neobejde bez nějakých drobných obětí, ale stojí to za to. Vidět tolik mladých, kteří přijedou z různých koutů, aby se společně modlili.

Marie Mejstříková

SETKÁNÍ TAIZÉ V PRAZE (2)

Modlitby zpěvem, diskusní skupinky, promluvy bratra Aloise a spousta nových lidí – to vše se mi vybaví, když se řekne Taizé.

Od 29. 12. 2014 do 2. 1. 2015 se uskutečnilo v Praze evropské setkání Taizé, kterého jsem se zúčastnila. Taizé je ekumenická komunita ve Francii ve stejnojmenné vesničce. Celoročně sem putují mladí lidé z různých částí světa, aby se společně s bratry z této komunity modlili zpěvy pro ně typickými (většinou se píseň skládá z krátkého úryvku z Bible).

Komunita Taizé zároveň každý rok pořádá i velké setkání mimo Francii, letos právě v České republice. Zúčastnilo se ho okolo 30 000 lidí, kteří byli ubytováni převážně v rodinách. Velká část programu probíhala ve farnostech v Praze a v okolí. Já jsem spolu s dalšími byla ubytovaná v klášteře karmelitánů ve Slaném. Tam jsme každý den měli ráno mši svatou, modlitbu a v úterý a ve středu diskusní skupinky.

V každé skupince bylo okolo deseti mladých lidí různých národností. V naší kromě Čechů byli také Slovinci a Italové. Diskutovali jsme v angličtině o různých otázkách, např. v čem nacházíme chuť do života nebo které situace nám vyvstávají na mysl, když přemýšlíme o pokoji. Bavili jsme se také o evangelizaci, problému přistěhovalců a o vztazích mezi národy. Slovince třeba zajímal náš vztah ke Slovákům.

Odpoledne vždy následovala modlitba v Praze v různých kostelích (včetně protestantských). Poté byla možnost se zúčastnit nějaké-

ho workshopu. Ty byly nejen formou přednášek, ale také výstav nebo koncertu.

Pro mě byl nejzajímavější workshop „Jak podporovat vzájemné porozumění mezi věřícími různých náboženství.“ Byl vedený dominikánským mnichem z Istanbulu a jeho hosty byli dva muslimové. Na přednášce mě zejména oslovila věta, že bychom se v mezináboženském dialogu měli bavit především o tom, co nás spojuje, než o tom, co nás rozděluje.

Každý večer jsme zakončili společnou modlitbou, při které vždy zazněla promluva bratra Aloise, představeného komunity Taizé. Modlitby probíhaly na výstavišti v Letňanech a v katedrále svatého Víta. Jejich součástí byla také osobní modlitba účastníků okolo kříže.

Silvestra jsme všichni strávili v hostitelských farnostech. Po modlitbě na závěr roku následoval „Festival národů“. Různé národnosti představily své národní tance a společně se zpívalo. Ve Slaném byli kromě Čechů mladí z Polska, Slovinska, Ukrajiny, Itálie a Slovenska. Zajímavé bylo pro mě zjištění, že národní tanec Slovinců se jmenuje také polka, i když se tančuje poněkud jinak. Dokonce jsem si ji zatancovala s jedním Slovincem.

Na Nový rok se všichni dopoledne sešli ke společné bohoslužbě. Krásné bylo, když se všichni modlili Otčenáš svým rodným jazykem. Oběd byl v hostitelských rodinách. Následující den se účastníci rozjeli do svých domovů.

Na setkání Taizé budu ráda vzpomínat. Díky diskusním skupinkám jsem více poznala jiné kultury a to, s jakými problémy se potýkají. I když naše jazyky jsou odlišné, spojuje nás společná modlitba, která má obrovskou sílu.

Tereza Ježková

KULTURNÍ REVUE

POUŽ DO OSVĚTIMI

V polovině listopadu loňského roku jsme se zúčastnili poutě do Osvětimi. Organizátorem pouti byl P. Václav Vacek z Letohradu, který Osvětim navštívil již několikrát, pokaž-

dé s jinou skupinou lidí. V našem případě šlo o skupinu složenou z rodičů (většinou otců), s nabídkou účasti pro jejich děti, které jsou schopné o problematice diskutovat.

Z výše uvedeného je zřejmé, že nešlo o obyčejný výlet, ale o skutečnou pouť. Přestože je Osvětim rychlíková zastávka, přestoupili jsme na předposlední zastávce do osobního vlaku, kterým jsme ale dojeli jen část cesty. Zbýlých 10 km jsme s batohy na zádech došli pěšky. I když to bylo jen oněch 10 km, po ne příliš pohodlné cestě vlakem přes noc byl pro nás tento pochod poměrně únavný. Již za svítání jsme dorazili k saleziánům, kde jsme se na jednu noc ubytovali. Zde jsme si dopřáli velmi osvěžující sprchu a dostali jsme teplý čaj (jaký kontrast oproti transportovaným do Osvětimi). Ještě dopoledne jsme se opět pěšky přesunuli do původního koncentračního tábora Auschwitz (Osvětim I). To je původní část koncentračního tábora – z našeho pohledu by se dalo říct, že jde o „fešácký“ tábor. Poctivé zděné budovy, standardní okna – alespoň před mrazem byli vězni chráněni.

Nedaleko od Auschwitz byl zbudován z důvodu masivního rozšíření kapacit další tábor Birkenau (Březinka = Osvětim II). Jestliže si dokázal získat tábor Auschwitz tak neblahou pověst, že si deportovaní oddychli, když zjistili, že nebyli přesunuti do Auschwitz, ale do Birkenau, je možné si alespoň částečně představit, jak tvrdé podmínky panovaly v Auschwitz, protože Birkenau byla z mého pohledu totální katastrofa. Menší část baráků byla zděná, elektřina ani voda zde nebyla zavedena, okna vůbec netěsnila, postele byly jen jakési kóje, kde spalo vedle sebe osm i více vězňů ve třech řadách nad sebou. Podmínky v táborech byly velmi drsné, nikdy jsme ale ani nepomyslel na to, jak lidé chodili na záchod. Ze začátku zde žádné záchody nebyly, později postavili jakési latríny, které kapacitou naprosto nestačily, jeden vězeň měl vyměřený čas – sedm až deset vteřin. Pokud neměl na úplatek, musel po tomto krátkém čase místo opustit. Ženy a muži vedle sebe.

Na světě neexistuje místo, kde by bylo zavražděno tolik lidí v tak krátkém časovém úseku. Počty se odhadují až na 1,5 milionů zavražděných – převážně Židů!

Naše pouť do Osvětí měla smysl především v tom, že jsme druhý den po návštěvě tábora diskutovali o problematice zla, odpuštění, o Bohu. Měli jsme i zadanou domácí přípravu – přečíst některé z doporučených knih (seznam naleznete v následujícím článku). Nejprve jsme se rozdělili do menších skupin, ve kterých jsme všichni – i naše děti sdíleli pocity z návštěvy táborů. Nakonec jsme se všichni sešli a debatovali jsme společně. Díky těmto diskuzím získala naše pouť do Osvětí další rozměr – zamyšlení se nad problematikou zla. Myslím, že tato část byla přínosná jak pro nás, tak zejména pro naše děti. Pro mě tato pouť přinesla jasné poselství – proti zlu je nutné bojovat od samého začátku, jinak hrozí, že se rozroste do obdurných rozměrů.

Po diskuzi následovala večeře Páně, pak agapé a odjezd domů. Ve mně zůstala touha se na místo vrátit, nejlépe opět s doprovodem dospívajícího dítěte. Napadá mě i myšlenka uspořádat v podobném stylu farní pouť do Osvětí.

CO STOJÍ ZA PŘEČTENÍ

Dnešní nabídku zajímavých knih bych rád věnoval problematice holokaustu, Židů a jejich exodu do „zaslíbené“ země a druhé světové válce vůbec.

Asi víte, že 27. ledna jsme se připomněli sedmdesáté výročí osvobození koncentračního tábora Osvětím a za pár měsíců si připomeneme sedmdesát let od konce druhé světové války.

Pouti do Osvětí je věnován článek výše. Na tomto místě bych chtěl upozornit na knížky, které nás do problematiky koncentračních táborů, problematiky odpuštění a boje člověka s Bohem uvádějí:

Noc - Eli Wiesel (nositel Nobelovy ceny, přežil Osvětím, řeší zde zejména vztah syna k otci v nejnepjatějších situacích); **Tajný posel**

Jan Karski - Yannick Haenel (kniha vypráví o důstojníkovi, kterému se podařilo utéci z Katyně, vstoupil do polské zemské armády, navštívil židovské varšavské ghetto, přinesl zprávy na Západ,...); **Slunečnice** - Simon Wiesenthal (otázka odpuštění... po napsání knihy oslovil autor 60 světových významných osobností s otázkou, zda je možné zločiny nacistů odpustit).

Kromě výše zmíněných bych rád doporučil knihu **Exodus** (Leon Uris). Monumentální román vypráví o tragických osudech židovského národa a o postupném vzniku státu Izrael. Děj je upředen z řady autentických příběhů, které se pojí s milostným příběhem americké ošetřovatelky a mladého hrdiny Mossadu - izraelské tajné služby. Kniha zároveň zachycuje nejen život v evropských židovských gettech, pogromy v Rusku, zrod sionismu a kibuců, vznik státu Izrael, ale také třeba principy tzv. ropné politiky či dobu britského mandátu v Palestině.

A v neposlední řadě jsem se díky přátelům z farnosti seznámil s velmi zásadní knihou **Vyhnání Gerty Schnirch** od Kateřiny Tučkové (viz také **Žitkovské bohyně**), která pro změnu popisuje divoký odsun Němců z Brna.

Ve všech případech to tentokrát nejsou „veselé“ knížky. Ale historii je nutné si připomínat, blížíci se sedmdesáté výročí od konce druhé světové války nás k tomu vybízí.

NEJEN PRO DĚTI

Dnes jsme si pro Vás připravili nelehký úkol - vzpomenout si na jména všech třinácti Ježíšových apoštolů. Pokud jste již četli nějaké evangelium, bude pro Vás úkol jednoduchý. Pokud ne, podívejte se do Nového zákona nebo poproste rodiče, ať Vám pomohou jména všech apoštolů v evangeliích a Skutcích apoštolů dohledat.

převzato z deti.vira.cz; AS

APOŠTOLOVÉ

Jan 20, 19 - 31

Apoštolý si Ježíš vyvolil za svoje první učedníky. Dokážeš doplnit správně jejich jména a určit kdo je kdo?

HODNĚ LIDI ŘÍKÁ, ŽE JSEM BYL JEŽÍŠOVÝM NEJOBLIBENĚJŠÍM UČEDNÍKEM. JÁ JSEM HO NEOPUSTIL, ANI KDYŽ HO UKŘÍŽOVALI. CELÝ JEŽÍŠŮV ŽIVOT JSEM POTOM SE - PSAL DO EVANGELIA.

MOJE JMÉNO ZAČÍNÁ PÍSMENEM Š. PŮVODNĚ SE TAK JméNOVAL JESTĚ JEDEN APOŠTOL, ALE JEŽÍŠ MU ZAČAL ŘÍKAT JIMAK.

VŮBEC JSEM NEMOHL UVĚŘIT, KDYŽ ŘÍKALI, ŽE JEŽÍŠ VSTAL Z HRUVÝCH. AŽ SE MI OPRAVDU ZJEVIL A UKÁZAL MI RÁNY PO UKŘÍŽOVÁNÍ. ŘÍKÁM VÍM, JEŽÍŠ BYL SKUTEČNĚ VZKŘÍŠEN!

ZBADIL JSEM JEŽÍŠE. ODVEZL JSEM ZA NĚH VOLÁKY A ONI HO ZAJALI A PAK UKŘÍŽOVALI. TOLIK MĚ TO MRZELO, ŽE SE NI UŽ ANI NECHTĚLO ŽÍT...

MĚ SI UČEDNÍCI ZVOLILI MÍSTO TOHO, KDO ZRADIL JEŽÍŠE. NEJPRŮVĚ SE MODLILI A PAK LOSOVALI - A LOS PADL NA MĚ.

JÁ JSEM BÝVAL UČEDNÍK JAVNA KRÍTELE, NEŽ SI MĚ VYBRAL JEŽÍŠ. MOJE JMÉNO ZAČÍNÁ PÍSMENEM F.

JEDEN Z APOŠTOLŮ SE JMENUJE STEJNĚ JAKO JÁ, ABY SE TO NEPLETLO, MĚ ŘÍKALI MENŠÍ A ON BYL VĚTŠÍ.

MŮ SVÁTEK SE SLAVÍ 24. SRPNA.

MĚ SE ŘÍKÁ DVĚMA JMÉNY. ZAČÍNÁM PÍSMENY J A T.

MĚ SI VYBRAL JEŽÍŠ SPOLU S BRATREM. OBA JSME BYLI RYBÁŘI.

MĚ A BRATRA SI JEŽÍŠ VYBRAL JAKO PRVNÍ UČEDNÍKY. JÁ JSEM SE JMENOVAL ŠIMON, ALE JEŽÍŠ MI DAL JMÉNO JIMĚ... SPAL JSEM SE PO JEŽÍŠOVĚ SHRTI PRVNÍM P A P E Ž E M.

JÁ I BRATR SE JMENUJEME ZEBEDEOVI A PŮVODNĚ JSME BYLI RYBÁŘI.

JÁ JSEM BYL CELNÍKEM A NIKDO MĚ NEMĚL RÁD. TAKY SE VŠICHMI DIVIL, ŽE SI JEŽÍŠ VYBRAL ZROVNA MĚ. VŠECHNO JE ŽÍŠOVO UČENÍ I UDĚLOSTI JEHO ŽIVOTA JSEM SE - PSAL V EVANGELIU.

AB.

www.deti.vira.cz

JANUÁŘ ZPRAVODAJ PŘÍBRAMSKÉ FARNOSTI SV. JAKUBA STARŠÍHO; VCHÁZÍ DĚLE POTŘEBY FARNOSTI: ČLENOVÉ RADAKČNÍ RADY: JAN, MONIKA, VOJTĚCH, DANIEL, LIDA, DAGMAR, JINDŘICH, LUCIE, LUKÁŠ, KATEŘINA, MARKĚTA, FRANTIŠEK, JOSEF, ANNA, ŠTĚPÁN, HELENA; KONTAKTNÍ ADRESA: JAKUBSKÁ 97, PŘÍBRAM I, 261 01; 318 624 794; FARAPRIBRAM@SEZNAM.CZ; WWW.FARAPRIBRAM.CZ

